

US NAVY WWII FIGHTER 1:72 SCALE PLASTIC KIT

ProfIPACK

eduard

intro

There are few aircraft types that took part in combat during World War Two, that can be described with such one sided outcomes in terms of kill : loss ratio as the Hellcat. Representing the middle of the Grumman Cat lineage, the Hellcat was a unique type right from its beginnings. Success of its older brother, the Wildcat, which carried on its shoulders the bulk of the strain of the Pacific air war in 1942, prompted the US Navy to give Grumman free reign over the independent development of a new fighter. This type was to act as insurance in the event the concept of the F4U Corsair turned out unsuccessful. Grumman designers set forth with the design, with emphasis on ease of manufacture, performance and suitability for carrier ops. On the 30th of June, 1941, as Corsair production was initiating, the Navy signed an order for two prototype XF6F-1s, and a star was born. Original expectations centered around development of the proven F4F Wildcat, which was to be dominated by installation of more powerful engines. As such, this eventually evolved into a new fighter altogether. The US Navy also had accumulated combat experience, and was able to incorporate pilot suggestions into the design. The Hellcat was some 60% heavier than the Wildcat, was more heavily armed, had a more powerful engine, was more heavily armored, carried more fuel and was generally of a more robust construction. The first prototype took to the air on June 26th, 1942, and by January, 1943 equipped the first Navy unit, VF-9, on the deck of the USS Essex. The new type was called Hellcat. The name not only suggested the place to which her enemies would be sent, but was also a play on words. The term in the old west referred to barroom brawlers, and that was what the Navy wanted: a tough fighter with hard fists, that could absorb punishment and had stamina. The Hellcat line didn't result in the most elegant of fighters. It was, after all, over twice as heavy as its main adversary, the Japanese A6M Zero. But elegance certainly doesn't play a pivotal role in terms of the potential survival of the pilot. It was a fighter first and foremost in every sense of the word, designed around the requirements of the pilot to fulfill the combat mission for which it was designed and he was trained. The initial version, F6F-3, was supplanted by the dash five, which modified the canopy, cowl, bomb racks and droptanks. The first combat engagement of the enemy occurred on September 1st, 1943, when an Emily was flamed by the half inch guns of two Hellcats. Their advantage over Japanese fighters was well demonstrated on February 16th, 1944, when, in the vicinity of Truk, over 100 fighters were claimed in the air and over 150 on the ground for the loss of four aircraft. Five days later, in the Marianas, a further 160 enemy aircraft were destroyed in the air and on the ground. Often one sided combat was documented in the battle for the Philippine Sea that culminated on June 19th, 1944 in the now legendary 'Great Marianas Turkey Shoot', where Hellcat pilots claimed some 350 enemy aircraft destroyed. A further turkey hunt took place between October 12th and 14th, 1944 over Formosa, seeing the destruction, at the hands of Hellcat pilots, of 300 enemy aircraft for the loss of 27. In October, 1944, the Japanese began to escalate night attacks, bringing on a requirement for night fighters to counter them. USAAF P-61s were too far off. Night fighting variants of the Hellcat were introduced in the form of the F6F-3N and F6F-5N, equipped with radar. This new role for the Hellcat first appeared at the end of fall, 1944 during the intensification of kamikaze attacks, that required the interception of unorthodox attacks by aircraft that avoided air to air combat. Other major combat was seen over the Japanese islands over the first half of 1945. Although the Hellcat was progressively replaced by its stablemate F4U Corsair, it served in the combat role up to the end of the war. Under the designation Hellcat F Mk I and II, several hundred served with the Royal Navy, notably in the Atlantic covering convoys, and also in the Far East. According to statistics, there were 12275 Hellcats of all versions made. For the loss of 270 of these, Hellcat pilots claimed 5156 kills. That accounts for over half of USN and USMC victories. The Hellcat also became the most successful carrier based fighter in the Pacific in under two years of ops. Lumbering, awkward at first glance, lacking in elegance, barroom brawler – wild, tough, a fearless hulk, able to clear a saloon before turning three times.that was the Hellcat in the skies over the Pacific.

úvodem

Není mnoho letounů druhé světové války, o kterých by bylo možno hovořit tak jednoznačně, pokud jde o poměr vítězství a porážek, jako o Hellcatu. Prostřední z rodiny Grummanových koček se od zaběhnutých způsobů života odlišoval již od počátku. Úspěchy staršího bratra, Wildcatu, který v roce 1942 nesl na svých bedrech převážnou tíhu letecké války v Pacifiku, vedlo US Navy k rozhodnutí dát Grummanu volné ruce k samostatnému vývoji nového stíhacího letounu. Ten měl v případě potřeby nahradit rodící se projekt F4U Corsair, pokud by se jeho koncepce neosvědčila. Konstrukteři Grummanu se pustili do vývoje letounu, který měl být nepříliš náročný na výrobu, výkonný a snadno použitelný jako palubní stíhačka. 30. června 1941, v den kdy byla zadána sériová výroba Corsairů, podepsala Navy objednávku na dva prototypy XF6F-1. Hvězda pacifického nebe začala vycházet. Původní předpoklad uvažoval pouze o inovaci osvědčeného typu F4F Wildcat, ve kterých mělo dominovat zabudování silnějšího motoru. Avšak v konstrukčních kancelářích Grummanu brzy začal vznikat zcela nový letoun. US Navy již také měla dostatek bojových zkušeností, aby mohlo být výrazně přihlédnuto k požadavkům pilotů. Nový typ, o 60 % těžší než Wildcat, měl silnější výzbroj, motor, pancéřování, větší palivové nádrže a celkově robustnější konstrukci. První prototyp vzletl 26. června 1942 a již 16. ledna 1943 byla letouny F6F vyzbrojena první bojová jednotka – VF-9, operující z paluby letadlové lodi USS Essex. Nový letoun dostal pojmenování „Hellcat“. Více než příznačné jméno neznamená jen kočku adokněající si do pekla své nepřátele; byla to hříčka se slovy na druhou – Hellcat ve slangu ostřešlých hochů amerického západu znamená „hospodský rváč“. A takové Navy potřebovala – silný letoun s tvrdými pěstmi, který by leccos vydržel a ve rvačce tak snadno neztratil dech... Linie Hellcatu z něj netvoří nejelegantnější letoun své doby. Vždyť byl více než dvakrát těžší, než jeho hlavní protivník – Mitsubishi A6M Zero. Ale o eleganci jistě v efektivnosti vzdušného boje a potenciálu pro přežití pilota až tak nejde. Hellcat byl především rváčem šitým na míru potřebám pilotů a specifické válčičce, pro které byl určen. První variantu F6F-3 brzy doplnila F6F-5 se změnami v překrytu kabiny, krytí motoru, závěsníky pum a přídavných nádrží. První vzdušný střet s nepřáteli přišel 1. září 1943, kdy se pod dávkami púlpalcových kulometů dvou Hellcatů k zemi zřítla Emily. Svou převahu nad japonskými stíhačkami ukázali piloti Hellcatů více než ukázkově 16. února 1944, kdy v oblasti Truku sestřelili více než 100 japonských letounů a dalších 150 zničili na zemi – a to při vlastní ztrátě čtyř strojů. Jen o pět dní později v oblasti Marianas Islandy zničili pacifičtí rváci ve vzduchu i na zemi dalších více než 160 letounů protivníka. Velmi časté mohutné střety období bitvy o Filipínské moře vyvrcholily 19. června 1944 pověstným „lovem mariánských krocanů“, kdy piloti Hellcatů zničili více než 350 letounů protivníka. Další „lov na krocany“ se uskutečnil ve dnech 12.–14. října 1944 nad oblastí Formosa – během tří dnů nárokovali piloti Hellcatů přes 300 vzdušných vítězství při ztrátě 27 vlastních strojů. Když v říjnu 1944 Japonci začali stupňovat své noční útoky, přišla potřeba nasazení nočních stíhaček. Letouny P-61 od USAAF, které by mohly pomoci, byly příliš vzdálené. Proto byl urychleně nasazený noční stíhací varianty Hellcatu, označované jako F6F-5N a F6F-3N se zabudovaným radarem. Nová role pro Hellcat přišla koncem podzimu 1944 při zvýšeném nasazení kamikadze, kdy museli jejich piloti zastavovat neobyklé útoční protivníky, kteří se zcela vyhybali střetům ve stíhacích soubojích. K dalším velkým bojům, tentokrát již v oblasti japonských ostrovů, docházelo po celou první polovinu roku 1945. Ačkoliv byl Hellcat koncem války postupně nahrazován svým soupeřem F4U Corsair, v bojové službě vydržel až do konce války. Pod názvem Hellcat F Mk I a II sloužilo několik set těchto strojů také u Royal Navy, zejména v Atlantiku při ochraně konvojů a také na Dálném východě. Podle statistik bylo vyrobeno 12275 Hellcatů všech verzí. Při ztrátě 270 vlastních strojů dosáhli jejich piloti 5156 sestřelů. To je více než polovina všech vzdušných vítězství USN a USMC. Z Hellcatu se tak za necelé dva roky boje služby stal neúspěšnější palubní letoun Pacifiku. Mohutný, na první pohled neforněný, jakoby bez elegance, hospodský rváč – divoký, silný, nebojácný pořez, který se třikrát otočil a byl schopný vybilít celý saloon. Takový byl Hellcat na pacifickém nebi.

ATTENTION

UPOZORNĚNÍ

ACHTUNG

ATTENTION

注意

Carefully read instruction sheet before assembling. When you use glue or paint, do not use near open flame and use in well ventilated room. Keep out of reach of small children. Children must not be allowed to suck any part, or pull vinyl bag over the head.

Před započatím stavby si pečlivě prostudujte stavební návod. Při používání barev a lepidel pracujte v dobře větrané místnosti. Lepidla ani barvy nepoužívejte v blízkosti otevřeného ohně. Model není určen malým dětem, mohlo by dojít k požití drobných dílů.

INSTRUCTION SIGNS * INSTR. SYMBOL * INSTRUKTION SINNBILDEN * SYMBOLES * 記号の説明

OPTIONAL
VOLBABEND
OHNOUTOPEN HOLE
VYVRTAT OTVORSYMETRICAL ASSEMBLY
SYMETRICKÁ MONTÁŽNOTCH
ZÁREZREMOVE
ODŘÍZNOUTAPPLY EDUARD MASK
AND PAINT
POUŽIT EDUARDS MASK
NABARVIT

PARTS

DÍLY

TEILE

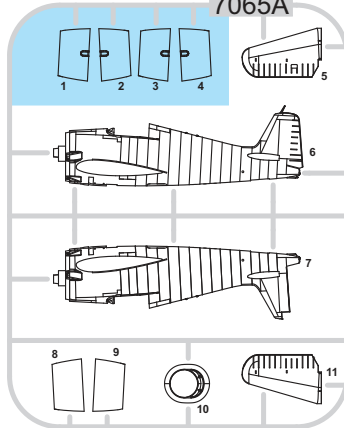
PIÈCES

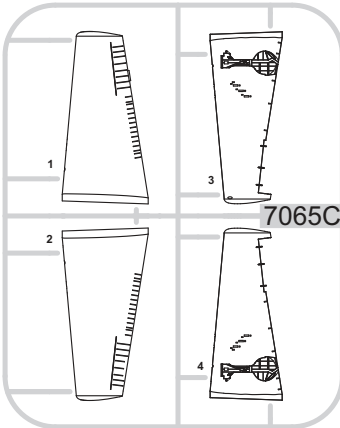
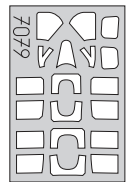
部品

PLASTIC PARTS

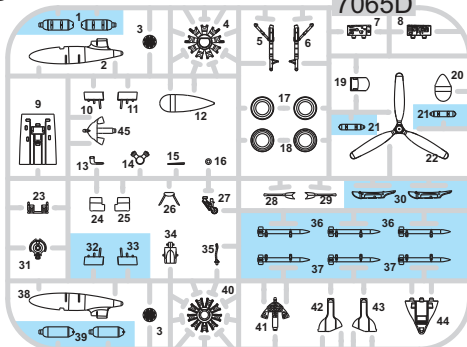
A>

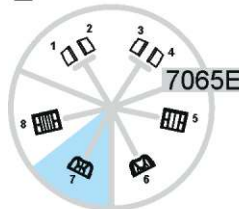
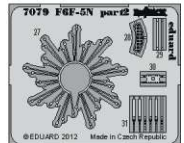
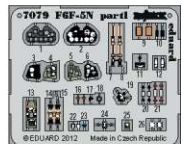
C>

eduard
MASK

D>

E>

PE - PHOTO ETCHED
DETAIL PARTS

-Parts not for use. -Teile werden nicht verwendet. -Pièces à ne pas utiliser. -Tyto díly nepoužívejte při stavbě. -使用しない部品

COLOURS

BARVY

FARBEN

PEINTURE

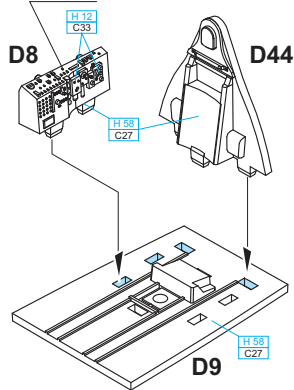
色

GSI Creos (GUNZE)		
AQUEOUS	Mr. COLOR	
[H 4]	[C 4]	YELLOW
[H 11]	[C 62]	FLAT WHITE
[H 12]	[C 33]	FLAT BLACK
[H 13]	[C 3]	FLAT RED
[H 54]	[C 14]	NAVY BLUE

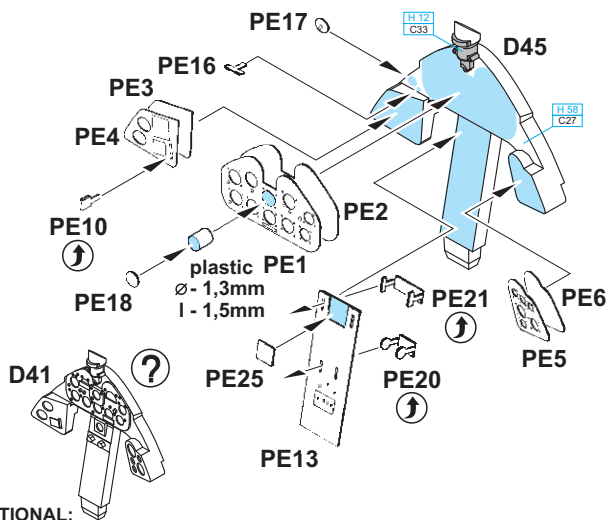
AQUEOUS	Mr. COLOR	
[H 58]	[C 27]	INTERIOR GREEN
[H 77]	[C 137]	TIRE BLACK
[H 80]	[C 54]	KHAKI GREEN
[H 306]	[C 306]	GRAY
[H 316]	[C 316]	WHITE

AQUEOUS	Mr. COLOR	
[C 344]	[C 344]	RUST
Mr. METAL COLOR		
[MC 214]	[MC 214]	DARK IRON
[MC 216]	[MC 216]	ALUMINIUM

OPTIONAL:
DECAL 35

OPTIONAL:
DECAL 34, 36, 37, 38

A

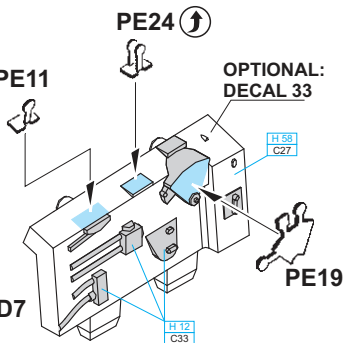
PE15 ↻

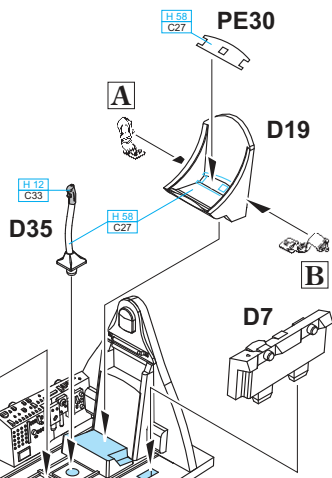
B

PE11 ↻

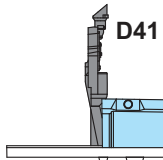

D41
D45

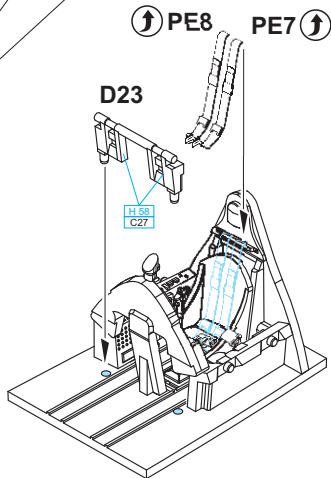

A

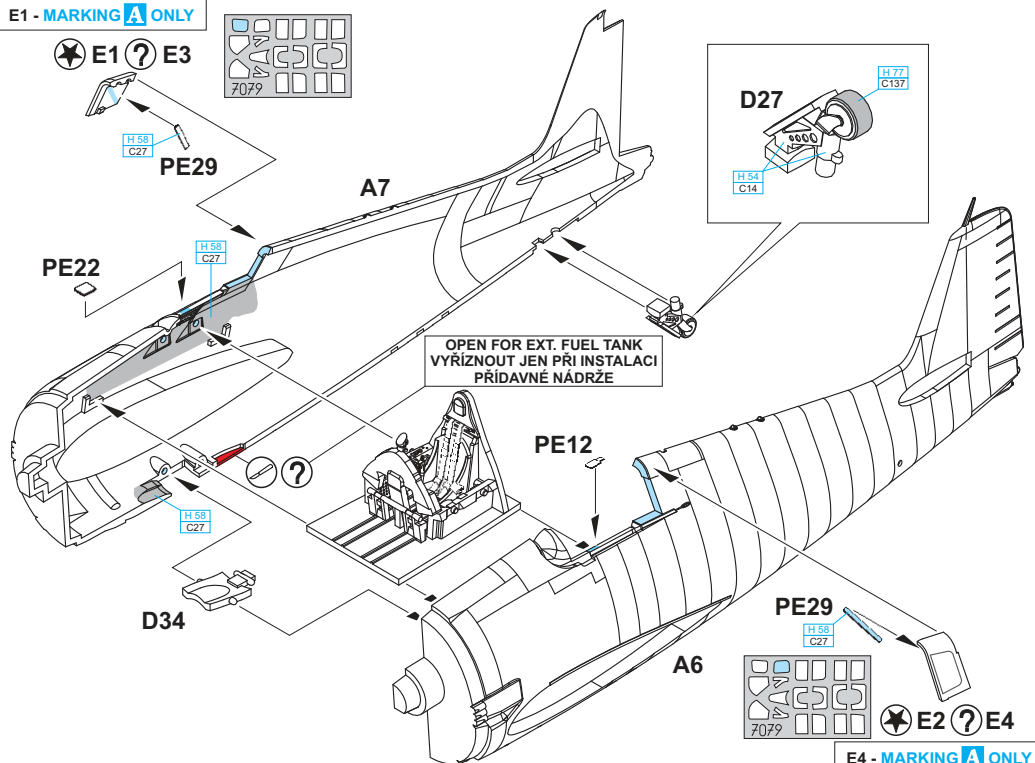
B

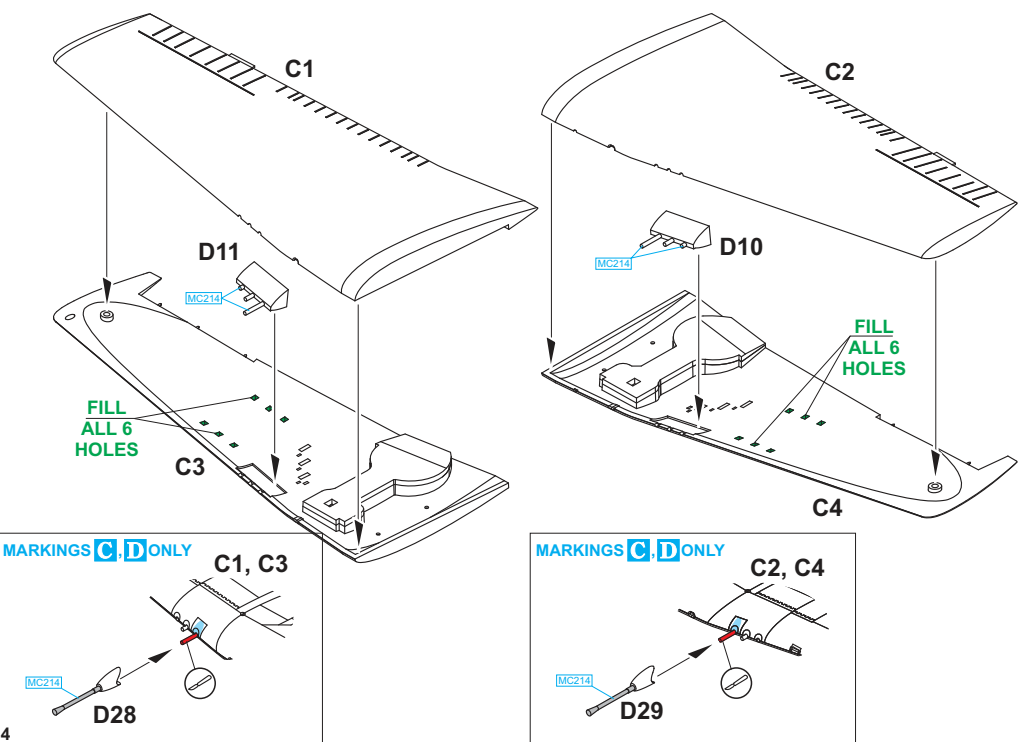
D7, D8

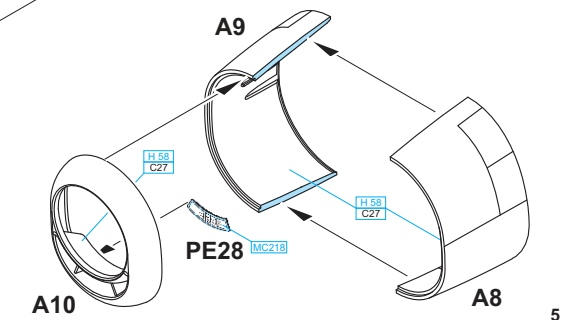
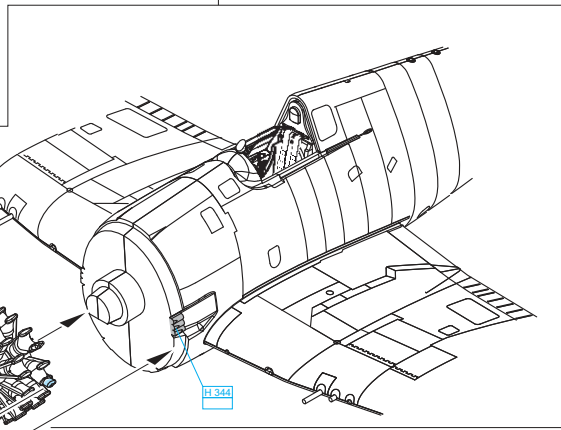
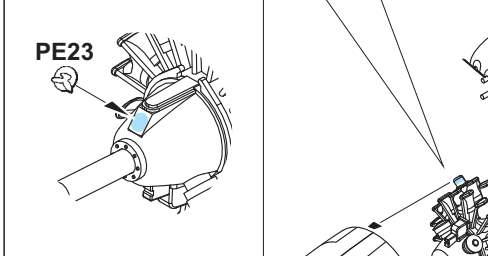
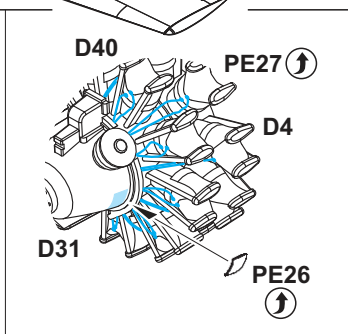
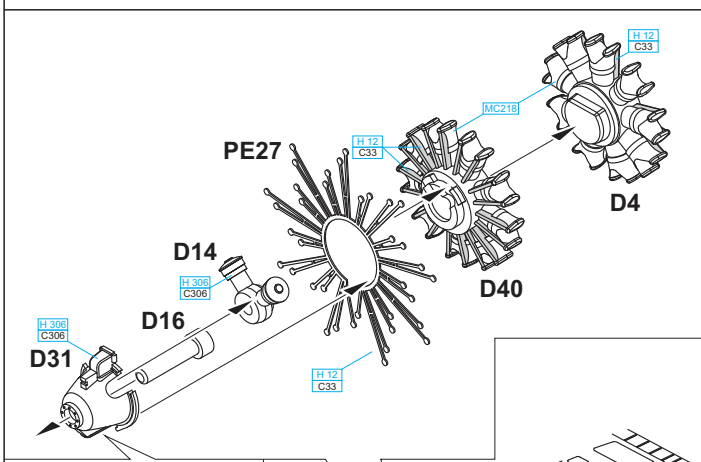
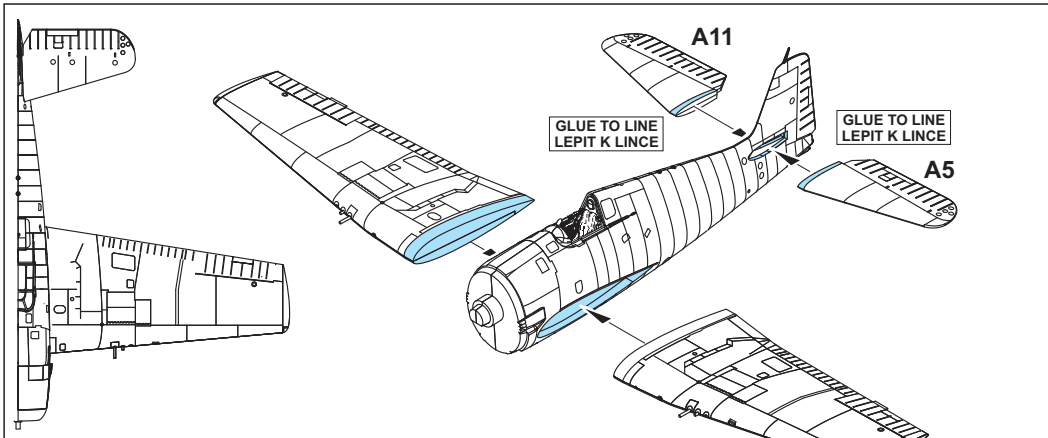

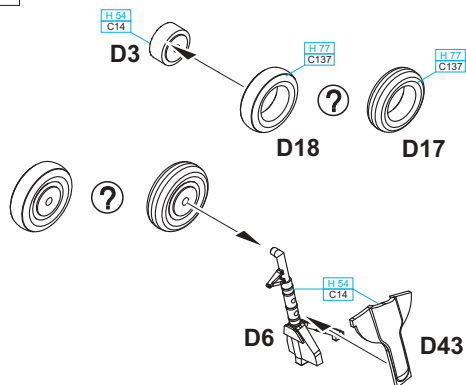
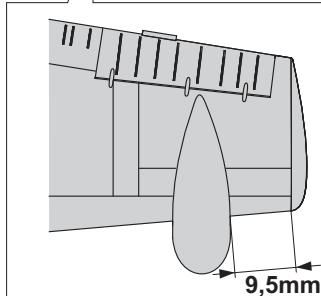
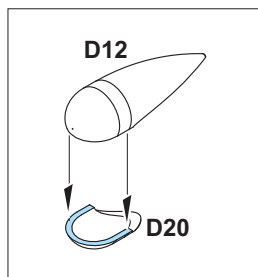
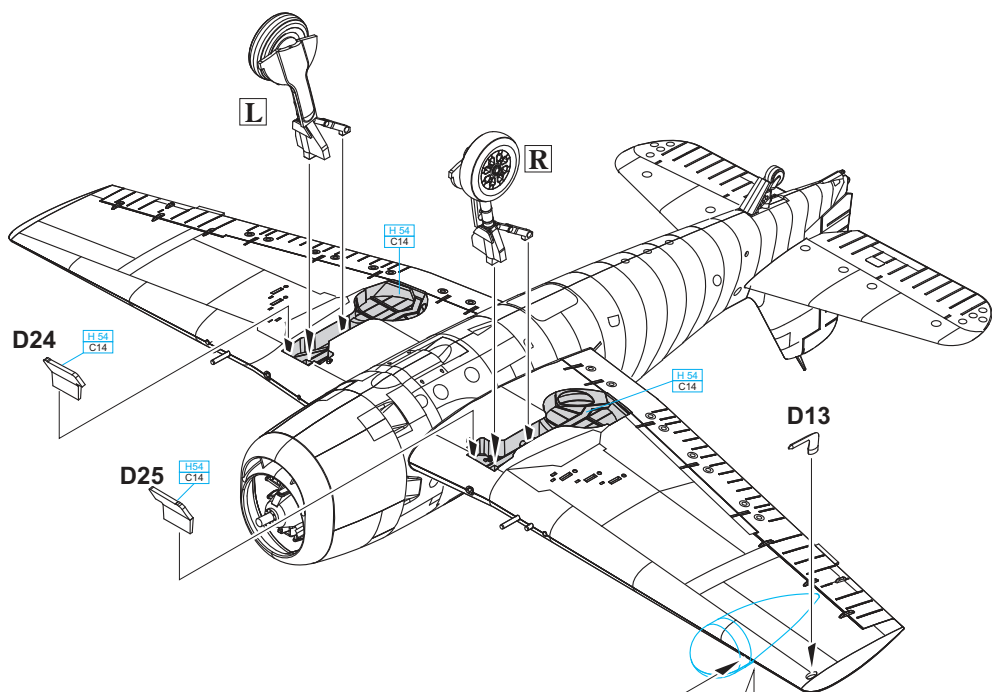
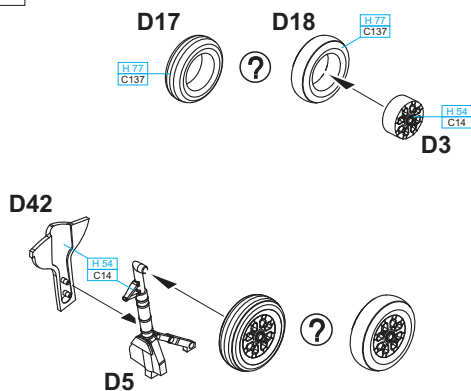
E1 - MARKING **A** ONLY

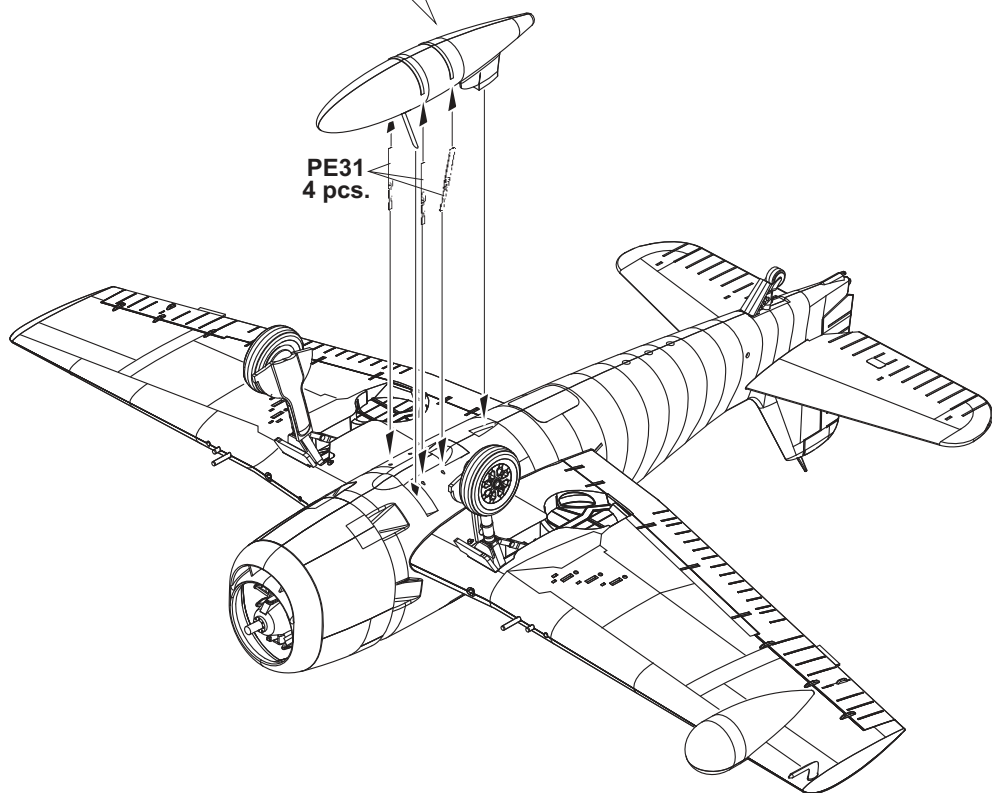
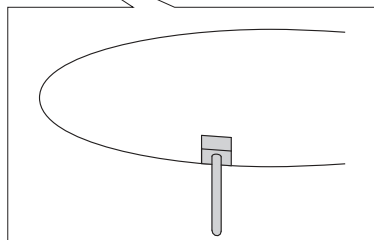
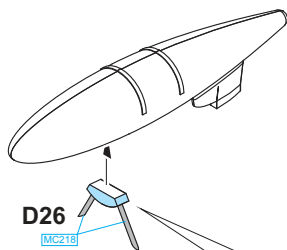
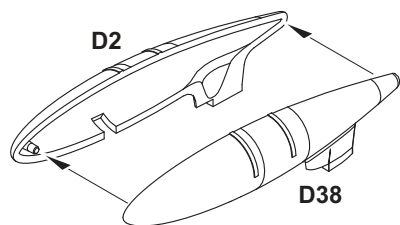

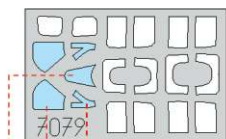
E4 - MARKING **A** ONLY

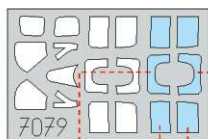

L**R**

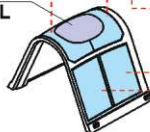

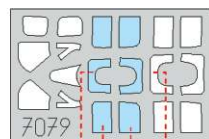
E6

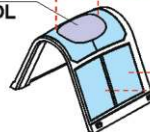
LIQUID MASK
MASKOL

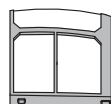
E8 - OPEN

LIQUID MASK
MASKOL

E5 - CLOSED

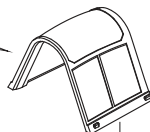
★ E5 - CLOSED

?

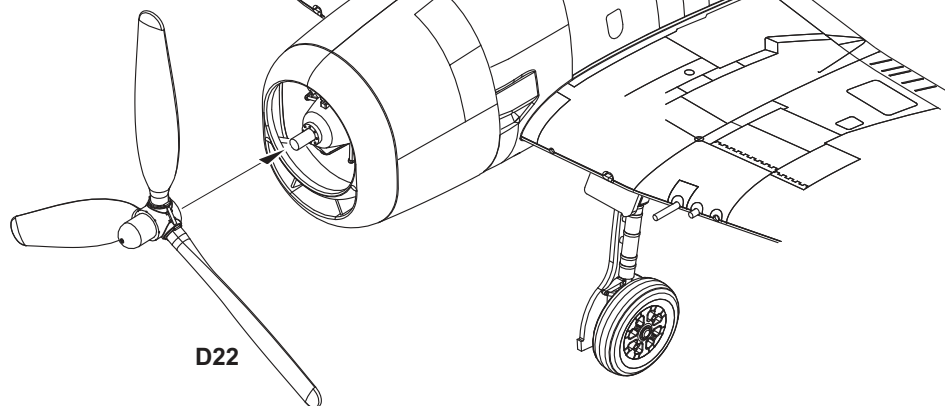
★ E8 - OPEN

D15

★ E6

H12
C33

D22

A F6F-5N, LT. William E. Henry, VF(N)-41, USS Independence, září 1944

Na tomto stroji létal LT. William E. „Bill“ Henry, nejúspěšnější noční stíhací eso v řadách amerického námořnictva. V období od září 1944 do ledna 1945 si připsal 9,5 potvrzeného sestřelu. Mezi nimi i tři létající čluny typu Emily. Jeho Hellcat nese tmavomodrý lesklý kabát Glossy Sea Blue, typický pro verzi -5. Doplňují jej bílý marking a kryt radaru.

WHITE	H316 316	YELLOW	H4 4	NAVY BLUE	H54 14	BLACK	H12 33
-------	-------------	--------	---------	-----------	-----------	-------	-----------

B F6F-5N, VMF-511, USS Block Island, duben 1945

První letadlovou lodí, která měla na palubě noční stíhací jednotku námořní pěchoty, se stala USS Black Island (CVE-106). Privilegovanou útvarem byla VMF-511, jejíž výzbroj tvořilo osm Corsairů, dva fotoprůzkumné Hellicaty a osm nočních stíhacích Hellicatů. Do bojů se zapojila 10. května 1945 u Okinawy, následně byla odeslána k podpoře vylodění v Balikpapanu na Borneu. Zde také dosáhla svého jediného sestřelu, když 1Lt. Bruce Reuter 3. července sestřelil plovákový E13A „Jake“. Jedním z osmi F6F-5N zlatějících z paluby Black Islandu, byl stroj nesoucí jméno „Butch“. Bílý obdélník s „J“ byl symbolem stroju patřících na palubu Black Islandu. Malé „M“ značí stroj námořní pěchoty.

WHITE	H316 316	YELLOW	H4 4	NAVY BLUE	H54 14	BLACK	H12 33
-------	-------------	--------	---------	-----------	-----------	-------	-----------

eduard

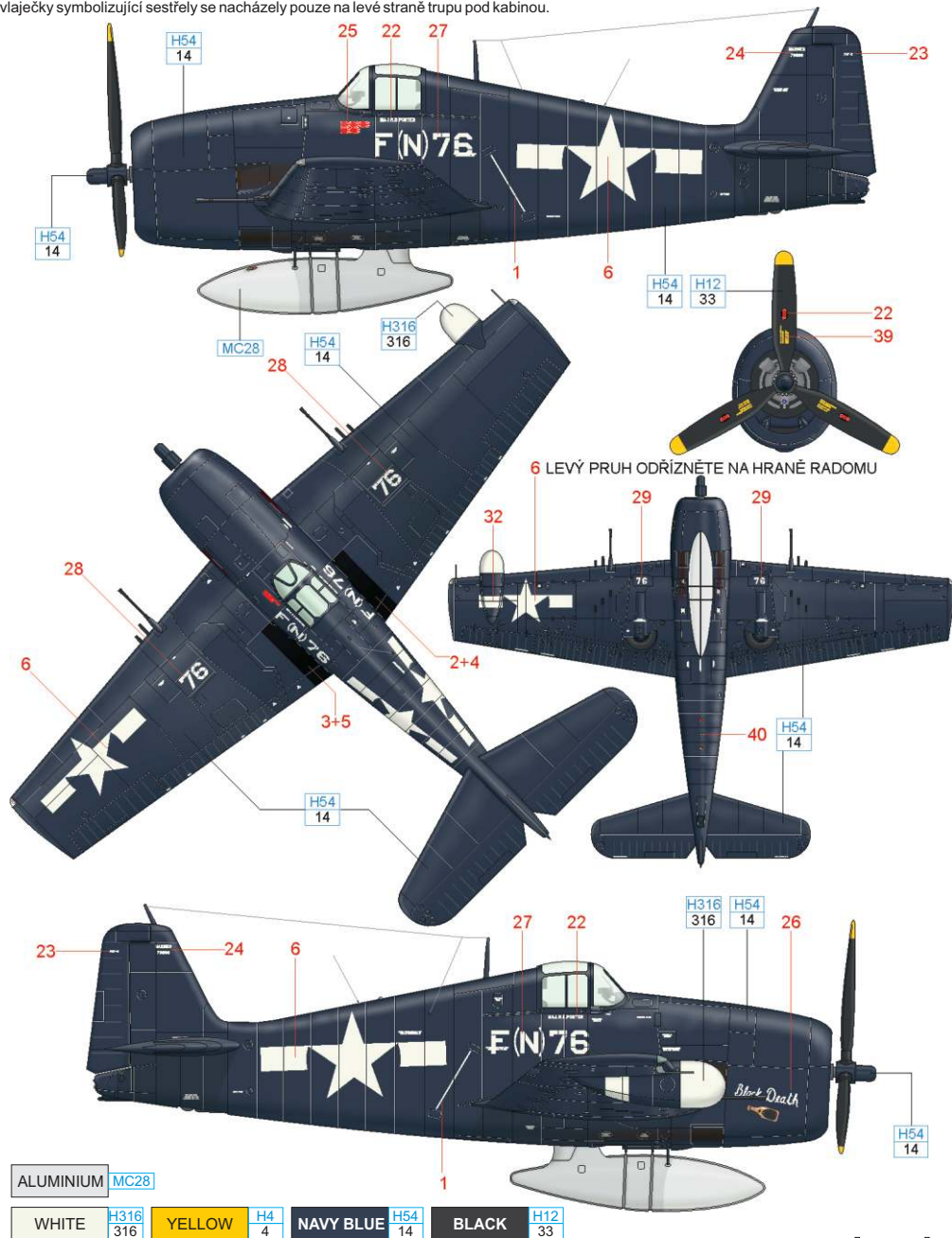
No. 892 Naval Air Squadron byla opětovně zformována v dubnu 1945 jako noční stíhací útvar s výzbrojí 16 Hellcatů NF Mk.II. Po krátkém nasazení na palubě HMS Premier se přesunula na základnu Drem na území Velké Británie, kde se věnovala výcviku až do konce 2. světové války. Naborzený Hellcat byl z výroby převzat americkým námořnictvem a opatřen No. 79015. Po prodeji do rukou Royal Navy dostal označení K0 127. Britské kokardy jsou nastříkány na původní americkou kamufláž. Výzbroj v křídle není z fotografických podkladů zcela zřetelná, přítomnost 20mm kanonů je však pravděpodobná.

YELLOW	H4 4	NAVY BLUE	H54 14	RED	H13 3	BLACK	H12 33
--------	---------	-----------	-----------	-----	----------	-------	-----------

D F6F-5N, Maj. Bruce Porter, velitel VMF(N)-542, letiště Yontan, Okinawa, květen 1945

Major Bruce Porter, eso s pěti sestřely na kontě, používal Hellcat BuNo. 78669 jako svůj osobní stroj. Zdědil jej po svém předchůdci na postu velitele VMF(N)-542 a ještě v den svého nástupu do funkce, 23. května 1945, nechal přestříkat stávající kresbu na přídí představující velké červené srdce a bílým nápisem Millie Lou. Místo ní se na pravé straně motorového krytu objevila láhev bourbonu Schenley a nápis Black Death. Porter dosáhl svých prvních sestřelů ještě jako pilot Corsairu v červnu a červenci 1943 u VMF-121, kdy si v bojích nad Salámonovými ostrovy připsal tři vítězství. Zbýlé dva sestřely, které mu daly možnost zařadit se mezi stíhací esa, dosáhl 15. června 1945 právě v kokpitu tohoto Hellcatu. Nárokoval sestřelení dvoumotorové stíhačky Kawasaki Ki-45 „Nick“ a bombardéru „Betty“ s podvěšenou sebevražednou Ókou, k boji došlo u pobřeží Okinawy. Malé vlaječky symbolizující sestřely se nacházely pouze na levé straně trupu pod kabinou.

eduard